

LA DARRERA LLIÇÓ DE MOSSÈN MARTÍ SANDIUMENGE

El vespre del passat dijous 10 de setembre, arribat a casa després d'haver assistit al funeral de Mn. Martí Sandiumenge, quan encara no se m'havia esborrat la imatge de la Catedral Nova plena de gom a gom, amb desenes i desenes de lleidatans emocionats i agraïts, acomiadant-lo; vaig rebre un missatge d'un bon amic: *Jordi, si tens pensat escriure un article recordant al nostre Martí, et suggereixo el titular: "La darrera lliçó de Mn. Martí Sandiumenge"*. Vaig contestar-li un Ok!, era el millor titular possible.

No per esperada, la notícia del seu traspàs ens deixà talment tristos a molts. Una tristor que embolcallada d'agraïment i reconeixement, alhora que bressolada per l'esperança, es feu present en tota la celebració de comiat fent més feixuc un sentiment generalitzat de pèrdua.

Mn. Ramon Prat, que com Administrador Diocesà presidí l'Eucaristia concelebrada per un gran nombre dels seus companys mossens, encertà quan en la seva homilia definí a Mn. Martí com un "*Lleidatà i cristià de soca-rel, que visqué amb veritable passió per Crist i per la terra, havent estat un bon ciutadà i un bon cristià*".

És veritat que fou un bon ciutadà i un bon cristià, en donem testimoni. Però també es cert que en els deu darrers anys, de la seva vida, ha estat a més a més per a tots, un entranyable mossèn que ha estimat a tothom: "*Vull seguir Jesucrist tots els dies de la meva vida i vull ser-li sempre fidel, conscient de la meva fragilitat humana*", va escriure ell en el llibret de la seva ordenació sacerdotal el 18 de setembre de 2005 i així ho ha fet fins al final de la seva vida.

Avui, Mn. Martí hagués celebrat el seu desè aniversari sacerdotal. Sacerdoci de vocació tardana, que exercí en aquests gairebé darrers deu anys, en un bon grapat de pobles: Almatret, Llardecans, Sarroca, Torrebesses, Bellaguarda, Bovera, La Granadella i les Borges Blanques. Si pregunteu a la gent d'aquests pobles, quin record en tenen de Mn. Martí, la resposta és unànime: "*Ens va estimar molt i nosaltres també a ell*". Pregunteu també als feligresos de les parròquies de Sant Salvador de Pardinyes i de la Verge dels Pobres del Secà de Sant Pere de Lleida, la resposta serà la mateixa o semblant.

Però és que Mn. Martí era a tot arreu, a tota trobada, aplec, festa... pregunteu als de Llardecans com sempre que va poder, abans com a fidel i després com a concelebrant, acudia cada 10 de desembre a la festa de la Mare de Déu de Loreto. A la del Sant Crist de Gràcia de la Granadella, on el passat dilluns en la Missa de Festa Major tothom pregà per ell. A l'Aplec de la Mare de Déu de les Garrigues, al Soleràs o a la festa de Santa Teresa Jornet, a les Germanetes d'Aitona.

I a Lleida, la seva estimada ciutat, Mn. Sandiumenge era un més en gairebé totes les festes i celebracions populars i religiosos. Congregant dels Dolors, com a bon veí del carrer Cavallers on durant molts anys tingué la seva

botiga, sempre que va poder anà a la Processó dels Dolors el Diumenge de Rams i quan arribava juliol no faltava a la del Carme, ni a la Romeria dels Fanalets de Sant Jaume, ni tampoc als actes en honor de la Patrona de Lleida la Verge Blanca de l'Acadèmia. Recordo la seva cara de felicitat l'11 de maig de 2012, quan va tenir l'honor, coma sacerdot fill de Lleida, de ser aquell any el predicador en l'Ofici del Patró Sant Anastasi.

Se sumava també a totes les concelebracions de festes patronals, com la de la seva parròquia de Santa Teresina, a la que professava especial devoció. I cada 15 d'octubre, pujava de bon matí al convent de les Carmelites de la Caparrella per celebrar la festa de Santa Teresa de Jesús i el 27 d'abril no faltava mai a la concelebració de la festa de "La Moreneta" a la Catedral.

Mn. Martí tenia alhora una total disponibilitat per a tothom i molt especialment pels més necessitats, els pobres i els malalts. Ho practicà tota la seva vida, servint a les persones amb discapacitat en la seva estimada FRATER, havent estat el seu consiliari fins la seva mort; i atenen els malats de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, de la que en fou també president. Que feliç va ser en la peregrinació d'enguany! L'hem vist molts i molts cops empenyen cadires de minusvàlids i acompanyant malalts, però el que no sabem és a quantes persones necessitades haurà ajudat econòmicament des de l'anonimat? Així, la seva botiga al cap damunt del carrer Cavallers fou durant els anys que la tingué oberta, a banda d'un establiment comercial, un indret d'acolliment per a tot aquell que s'hi apropava amb qualsevol necessitat. Quans llençols, mantes, samarretes o calçotets no va donar per vestir als pobres en la seva botiga aquell botiguer exemplar? I és que Mn. Martí va ser al final de la seva vida capellà, sí!... però era un home del poble, un més, alegre, cordial, molt conversador i entranysable. Estimava i es feia estimar.

No voldria cloure sense referir-me a la seva activitat entusiasta en la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc Castelló, on vam viure plegats el treball incansable per arribar al goig de la seva beatificació. Com treballà ell i com ens feia pensar a tots, per a que el "seu Francesc" fos més conegut!. El neguitejava que el testimoni i exemple d'aquest jove màrtir no arribés a més gent i s'esforçava per donar-lo a conèixer arreu. Ha estat un puntal de la Comissió i també nosaltres el trobarem a faltar i molt, especialment en la propera festa del Beat, el 28 de setembre, on l'encomanarem al seu bon amic *Francisco*, com ell l'anomenava.

"Quan estimem, anticipem el Cel i ell va tastar el Cel en la seva vida", digué Mn. Prat al final del comiat a la Catedral. Jo afegiria que Martí Sandiumenge, el mossèn, el ciutadà i l'amic de tots, amb la seva vida i el seu exemple ens deixà tastar a tots una mica d'aquest Cel i ara, amb la seva mort, ens ha donat la seva darrera lliçó. ***Descansa en Pau, amic Martí...***

Jordi Curcó